

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r.

sprawy **M. W.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 listopada 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 30 września 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. - Kancelaria Adwokacka w L. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt [...], został skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę 3 lat

pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 220 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 zł (pkt VII wyroku). Orzeczeniem tym rozstrzygnięto także o przepadku korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa, dowodach rzeczowych oraz zaliczeniu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary.

Na skutek wywiedzionych od tego wyroku apelacji, w tym m. in. przez skazanego i jego obrońców, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt [...], zmienił zaskarżony wyrok, także w odniesieniu do M. W., w ten sposób, iż z podstawy wymiaru kary wyeliminował art. 56 ust. 1 cyt. ustawy. W pozostałym zaś zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wywiódł obrońca skazanego M. W. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, w pierwszym rzędzie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na oparciu ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka R. F., które są jedynie pomówieniami i nie zostały zweryfikowane innym materiałem dowodowym, oraz nie odniesieniu się Sądu II instancji w uzasadnieniu wyroku dlaczego w przypadku tego skazanego Sąd uznał za zasadne oparcie się tylko i wyłącznie na pomówieniu, jeżeli żaden inny świadek nie wymienia osoby M. W. jako powiązanego ze sprawą- co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Po drugie naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez bezrefleksyjne – zdaniem obrońcy - uznanie przez Sąd Okręgowy za słuszne ustaleń Sądu I instancji w zakresie prognozy kryminologicznej dla oskarżonego. Wreszcie podniósł naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na powtórzeniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego bez dokonania własnej analizy zarzutów apelacji, wyjaśnieniu motywów, którymi kierował się Sąd uznając M. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, w oderwaniu od zasad określonych w art. 5 § 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k. pominięciu w ogóle kwestii nieudowodnienia w toku całego postępowania okoliczności działania przez skazanego w środowisku związanym z dystrybucją narkotyków w rozumieniu art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu II instancji i wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Koniecznym już na wstępie niniejszych rozważań jest uwypuklenie, iż złożona przez obrońcę skazanego M. W. kasacja i jej zarzuty nie spełniają kryteriów art. 523 § 1 k.p.k. Zgodnie z tym bowiem przepisem kasację można wnieść z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Autor skargi wprawdzie wskazał na – jego zdaniem – niepełną i nierzetelną kontrolę przez Sąd odwoławczy orzeczenia Sądu Rejonowego, jednakże analiza tak sformułowanych zarzutów, co więcej przywołanej na ich poparcie argumentacji skonfrontowane z uzasadnieniem Sądu II instancji, obnażyła po pierwsze bezzasadność tychże twierdzeń, po wtóre rzeczywisty cel skargi, który zdecydowanie wykracza poza możliwości postępowania kasacyjnego. Skarżącemu najwyraźniej idzie o dokonanie ponownej kontroli i weryfikacji ustaleń faktycznych w sprawie oraz ocenę poszczególnych dowodów, które legły u podstaw uznania winnym i skazania M. W.

Tym niemniej, spełnienie oczekiwań obrońcy nie może dokonać się w postępowaniu kasacyjnym z uwagi na jasne i klarowne ograniczenia ustawodawcy w tym zakresie, co było już wielokrotnie komentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podkreślić wyraźnie jeszcze raz należy, iż kwestionowanie ustaleń faktycznych na tym etapie postępowania jest niedopuszczalne i nie znajduje aprobaty.

Odnosząc się do zarzutów, gdzie zasugerowano niewłaściwą i niepełną kontrolę wyroku Sądu Rejonowego, wskazać trzeba, iż są one bezzasadne w stopniu oczywistym. Sąd Okręgowy przeprowadził rzetelną i kompleksową kontrolę wyroku Sądu I instancji, nie pomijając żadnego z wywiedzionych w apelacji zarzutów. Z przeprowadzonych w tym zakresie czynności sporządził logiczne i

jasne uzasadnienie przedstawiając w nim kierunek i rezultat przyjętych dociekań. Motywy odrzucenia zarzutów apelacyjnych są jak najbardziej pełne i wystarczające stąd też nie budzą – wbrew twierdzeniom obrońcy - najmniejszych wątpliwości. Nie można przy tym zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Okręgowy niejako „na ślepo” przyjął argumentację Sądu Rejonowego samodzielnie nie analizując apelacyjnych wywodów. Przeczy temu twierdzeniu w szczególności zawartość i siła argumentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, która ze wszech miar osadzona jest w zgromadzonych i poprawnie ocenionych dowodach i ustalonych na ich podstawie faktach.

Skarżący nie godzi się ze skazaniem M. W., i nie akceptuje, że nastąpiło to w oparciu o zeznania R. F. Za wszelką cenę pragnie dyskredytacji tychże depozycji jako wartościowego źródła dowodowego. Celowo nie zauważa, że właśnie zeznaniom tego świadka poświęcono najwięcej uwagi. Specyfika sytuacji procesowej *małego świadka koronnego* wymusza na Sądzie uważną i skrupulatną ocenę takich zeznań, co nie zostało przeoczone przez Sądy obu instancji. Sąd Rejonowy na str. 8 -11 uzasadnienia dokonał drobiazgowej analizy tego dowodu, konfrontując go z pozostałymi faktami w tym i z nieosobowymi źródłami w postaci zapisów z zabezpieczonego telefonu komórkowego.

Sąd Okręgowy zeznaniom R. F. poświęcił zaś rozważania na str. 20 i n. uzasadnienia. Na tych kartach przedstawił wystarczającą i logiczną argumentację z jakich powodów wszelkie próby podważenia ich wartości nie mogły wywrzeć jakiegokolwiek skutku. Zawarta tam argumentacja jest przekonująca i nie wymagająca szerszego przytoczenia w tym miejscu.

Wina skazanego ponad wszelką wątpliwość została w sprawie udowodniona i wykazana.

Jeśli chodzi o zarzut skarżącego zawarty w pkt 2 kasacji, to w pełni podzielić należy twierdzenie prokuratora, że nie został on należycie skonstruowany i uzasadniony. Z tych też powodów nie ma możliwości przejrzenia zamysłu skarżącego w omawianej inkryminacji a skoro tak, to nie ma też możliwości odniesienia się do niego.

Reasumując ocenić należy, iż zarzuty skarżącego stanowią jedynie nieudolną polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie, zawierają

subiektywną, oderwaną od realiów, nie popartą rzeczowymi argumentami ich ocenę, dlatego nie są w stanie wyrzeć skutku zgodnego z kierunkiem skargi.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.